

*Fragment van een publicatie
uit Queens of the Secret Garden
Villa Augustus, 2012*

Kamer 12, Villa Augustus,

In maart 2012 werd ik door Hotel Villa Augustus in Dordrecht uitgenodigd om als 'Queen of the secret garden' in een verborgen huisje te werken aan 'iets dat met Villa Augustus heeft te maken'. Villa Augustus bestaat uit een oude watertoren en een voormalig waterzuiveringsbedrijf, dat is omgebouwd tot een prachtig hotel en restaurant. In de Italiaanse tuin bevindt zich een geheel ommuurd huisje, de 'Giardino Secreto', dat is geïnspireerd op de vluchthuisjes van de renaissance-adel die zich, net als ik, even aan het feestgedruis wilde onttrekken. Op de vloer ligt visgraatparket dat uit het Rijksmuseum komt.

In de beslotenheid van mijn geheime huisje werk ik vier hotelkamers uit mijn schetsboek uit op groot formaat. Ik zet de tafel tegen een muur, plak het eerste tekenvel op het blad en rangschik er de inktpotjes, aquarelverf, penselen en bekers met koffie, thee en water omheen.

Aan de andere kant van die muur bevindt zich de *Limonaia*, een oranjerie waar de sinaasappel- en mandarijnenbomen uit de tuin overwinteren. Op 6 september 2011 interviewde ik in de *Limonaia* de inmiddels overleden Rutger Kopland, een van de grootste Nederlandse dichters. Het waaide hard, de ramen van de kas klapperden de hele avond door en we moesten de oude Kopland stevig tussen twee man geklemd van het restaurant door de tuin naar de oranjerie leiden. 's Avonds logeerde ik in kamer 12 in de watertoren, die uitkeek op de Italiaanse tuin en het Dordtse Wantij.

Het staren naar een rivier in het besef dat alles is zoals het is en dat je daar verdomd weinig aan kan doen is een thema dat in de poëzie van Kopland blijft terugkomen. Of hij nu naar de Drentse Aa keek of naar de rivier achter zijn huisje in Frankrijk, de stroom relativeerde al zijn gedachten door ze met zich mee te nemen.

*De rivier neemt mijn gedachten mee
Het landschap in- en van alles wat ik zie
Weet ik dat het anders had kunnen zijn
Maar dat is het niet*

Rutger Kopland, *Stroomdal*

Toen ik een jaar of 11 was ging op fietsvakantie met mijn vader en mijn oudere broer. In de Ardennen, waar we na twee dagen fietsen ergens aan de Maas in de stromende regen de tent opzetten, kreeg ik heimwee. Mijn vader nam me mee naar de oever en wees op het krachtig stromende water. 'Als je hierin springt ben je binnen een dag terug bij je moeder.'

Waar ik sindsdien ook heen reis, ik zoek altijd eerst de rivier op. Alleen in steden zonder rivier, zoals Brussel, voel ik soms nog een restant van mijn heimwee.